

La tria

per ANDREU LONCÀ

LES 'TRE CIME DI LAVAREDO' SÓN UN DELS MAJORS ATRACTIUS DE LES DOLOMITES

A les Dolomites

Som a les envistes de Cortina d'Ampezzo: em revé un record llunyà a les golfes de casa d'unes cròniques amb fotos en blanc i negre de la revista *Hola* dels anys seixanta, quan a Cortina d'Ampezzo hi anaven les artistes de cine –entre les quals Brigitte Bardot, meravellosa–, i altres famoses actrius del cinema italià, totes pàl·lides i delicioses, que fascinaven les nostres mares amb somnis exaltats que contrastaven vivament amb la vida dura i petita, sense viatges, que elles duïen.

La llum de la vall presenta cap al tard una tonalitat energètica, blanquinosa, distinta a la vall d'on venim. Anem pujant en cotxe –hem vist les Dolomites de lluny, des de Feltre i Belluno– per la vall del riu Pave en una carretera plena de túnels, automòbils luxosos i camions.

Passem per tot de viles –San Vito di Cadore, Borca de Cadore...– que ens evoquen altres estius passats aquí.

La vall es va fent ampla. A l'home modern la tècnica li ha regalat la velocitat que també pot ser una velocitat de pensament. Però costa d'enregistrar el pensament veloç que suscita un cotxe en velocitat: aturat el pensament, vacil·la, s'atura ell també. Al voltant de la carretera, en els revolts, comencen a florir hotels i botigues. Decididament, anem cap a un dels emporis turístics del nord d'Itàlia (sempre retornem al plural que ens recorda l'època prejuvenil, quan formàvem càlidament part d'una colla, d'un grup, que ens protegia. La solitud del singular ens repel·leix).

La meva companya em diu mi-

rant aquestes muntanyes fabuloses que anar a les Dolomites és com tornar a casa. Em conta llargues caminades que hi ha fet; davallades vertiginoses que l'han feta feliç. Jo m'imagino els primers aventurers que entraren en aquestes valls, que veieren aquesta llum, que s'admiraren d'aquests perfils de muntanyes que s'escrostonen.

Reveig amb estranyesa admirada les muntanyes i la seua llum, que ja conec, i que ella recita amb familiaritat: el Pelmo, l'Antelao, le Rocchette, le Tofanes, Cinque Torri, el Beco de Mezzodi, que indica fidelment el punt cardinal del *mezzogiorno*, el sud assolat. Al punt de la nit, els núvols semblen de panxa de ruc. Feia dies que no sentia aquesta expressió.

Plantem la tenda –una altra vegada el plural que retorna– després de saludar els coneguts del càmping internacional Roccheta que és el nostre recer en aquest país meravellós, si no hi plou a bots i barrals.

Exposats al sol, la color de la nostra faç millora. Al davant del mirall miro de no caure en les lamentacions del temps passat, de les coses definitivament perdudes mentre observo com un jove escandalosament ros, de cabells llarguíssims, que s'ha rapat el clatell fins ben amunt de la testa s'està eixugant la seua llarga cabellera homèrica, cavallina, amb posat de qui s'està acariciant el jo íntim, sol·lícitament. Somric. Potser, al capdavant, el seu cabell no és sinó una mostra de la seua força desmesurada, que enyoro.

Jo travesso el passadís i el miro de reüll com es cuida els llarguíssims i estrofolaris cabells, com si fossin la seua ànima.